

NORA ROBERTS

PÄRÄND

Originaali tiitel:
Nora Roberts
Legacy
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Kõik romaanis kujutatud tegelased, organisatsioonid ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Nora Roberts
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B10403321
ISBN 978-9949-82-809-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu lastele ja nende lastele.
Ning kõigile, kes on veel tulemas.*

Esimene osa

AMBITSIONID

Suutlikkus teha head on püüdluste õige ja
seaduspärane lõpptulemus.

SIR FRANCIS BACON

Esimene peatükk

GEORGETOWN

Esimesel korral, kui Adrian Rizzo kohtus isaga, püüdis isa teda tappa. Seitsmeaastase tüdruku maailm koosnes põhiliselt ringiliikumisest. Suurema osa aega elas ta koos emaga – ja Mimiga, kes nende mõlema eest hoolitses – New Yorgis. Aga mõnikord viibisid nad mitu nädalat Los Angeleses või Chicagos või Miamis.

Suvel viibis ta vähemalt paar nädalat külas vanavanematel, kes elasid Marylandis. See oli tema arvates kõige toredam, sest neil olid koerad ja suur aed, kus sai mängida, ja autorehivist tehtud kiik.

Kui nad elasid Manhattani, käis ta koolis ja selle vastu ei olnud tal midagi. Ta võttis ka tantsutunde ja käis võimlemas ning see oli koolist etem.

Ema tööreiside ajal oli Mimi Adriani koduõpetaja, sest tüdruk pidi ju haridust saama. Mimi seostas õpinguid kohaga, kus nad parasjagu viibisid. Kuna nad elasid terve kuu Washingtonis, tähendas osa koolitundidest monumentide vaatamist, ekskursiooni Valges Majas ja Smitshoniani raamatukogus ning muuseumides käimist.

Mõnikord pidi ta töötama koos emaga ja see meeldis talle väga. Alati, kui tal oli vaja mõnes ema fitnessivideos kaasa teha, tuli tal õppida harjutusi, näiteks kardiotantsu või joogaasendeid.

Talle meeldis õppida, talle meeldis tantsida.

Viieaastaselt tegi ta koos emaga terve video, mis oli mõeldud lastele ja perekondadele. Joogavideo, sest tema *oligi* ju tegelikult beebi, kelle järgi ema pani oma firmale nimeks Yoga Baby.

Ta tundis selle üle uhkust ja sattus vaimustusse, kui ema ütles, et nad teevad veel teisegi video. Võib-olla siis, kui Adrian on kümnene, et suunata see sellele vanuserühmale.

Tema ema teadis kõike vanuserühmadest ja demograafiast ja muudest nüüsgugustest asjadest. Adrian kuulis teda neist rääkimas oma tegevjuhi ja produtsentidega.

Emal teadis palju ka fitnessist ja meele ning keha vahelistest seostest ja toitumisest ja meditatsioonist ja kõigist niisugustest asjadest.

Millest emal ei olnud aimugi, oli söögitegemine, mitte nagu Papi ja Nonna, kes pidasid restorani. Talle ei meeldinud ka mängida nagu Mimile – sest tal oli nii palju tegemist oma karjääri ülesehitamisega.

Tal oli palju kokkusaamisi ja proove ja planeerimiskoosolekuid ja avalikke esinemisi ja intervjuusid.

Seitsmeaastaselt oli Adrianile selge, et Lina Rizzo teab väga vähe ka sellest, kuidas ollakse ema.

Kuid ema ei pannud pahaks, kui Adrian mängis tema meigitarvetega – kui ta ainult kõik õigesse kohta tagasi pani. Ta ei saanud ka kunagi kurjaks, kui nad harjutasid mõnd kava ja Adrian eksis.

Praeguse reisi puhul oli kõige toredam, et nad ei lenda pärast seda, kui ema on saanud video valmis ja kõik intervjuud ning kohtumised tehtud, New Yorki, vaid sõidavad siis autoga vanavanemate juurde pikka nädalalõppu veetma.

Tüdruk pidas juba plaani, kuidas lunida, et see nädalalõpp pikeneks terveks nädalaks, aga praegu istus ta ukse juures põrandal ja vaatas, kuidas ema harjutab järgmist kava.

Lina oli valinud selle maja kuuks ajaks, sest seal oli peegelseintega kodu-voimla, mida ta pidas sama tähtsaks kui magamistubade arvu.

Ta tegi kükke ja väljaasteid, põlvetõsteid, *burpee*'sid* – Adrian teadis iga harjutuse nime. Samal ajal rääkis Lina peeglika – publikuga –, jagades juhtnööre ja ergutades.

Aeg-ajalt lipsas ta suust mõni vandesõna ja ta alustas mõnd asja uuesti.

Adrian pidas ema ilusaks, nagu higest leemendavat printsessi, kuigi ema ei olnud end meikinud, sest polnud inimesi ega kaameraid. Emal olid rohelised silmad nagu Nonnal ja nahk, mis nägi välja nagu päevitunud – kuigi ta ei lesinud kunagi päikese käes. Tema juuksed – praegu kuklas krunnis – olid sama värvi kui jõuluajal kottides müüdavad kuumad lõhnavad kastanid.

Ta oli pikk – mitte nii pikk kui Papi – ja Adrian lootis ka pikaks sirguda.

Emal rõivastuseks olid liibuvad tillukesed püksid ja spordirinnahoidja – kuid videotel ja esinemiste ajal ei kandnud ta midagi nii paljastavat, sest Lina ütles, et see oleks maitselage.

Kuna Adrian oli kasvatatud teadlikuks meelest, kehast ja tervisest, oli talle selge, et tema ema on heas vormis, tugev ja vaimustav.**

* Kombineeritud harjutus, mis kannab oma autori, Ameerika psühholoogi nime. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*

** Inglise keeles kolm f-i: *fit, firm, fabulous*.

Midagi pomisedes läks Lina üle saali, et teha märkmeid – tulevasele videole, nagu Adrian teadis. See pidi koosnema kolmest jaotisest – kardio, jõutreening ja jooga – igaüks pool tundi ning lisaks veerand tundi kogu keha harjutusi.

Lina pühkis käterätikuga nägu ja märkas tütar.

„Oeh, Adrian! Sa ehmatasid mind. Ma ei teadnud, et sa seal oled. Kus Mimi on?“

„Köögis. Me saame õhtul kana ja riisi sparglitega.“

„Väga hea. Miks sa teda ei abista? Ma pean duši alla minema.“

„Miks sa kuri oled?“

„Ma ei ole kuri.“

„Sa olid kuri, kui rääkisid telefonis Harryga. Sa karjusid, et sina ei ole mitte kellelegi rääkinud, ja eriti mitte mõnele – inetu sõna – tabloidireporterile.“

Lina raputas kinnitusklabri juustest välja niisuguse liigutusega, nagu oleks tal peavalu. „Sa ei tohi teiste jutujamisi pealt kuulata.“

„Ma ei kuulanud pealt. Ma *kuulsin*. Kas sa oled Harry peale kuri?“

Adrianile meeldis ta ema suhtekorraldaja. See mees tõi talle pisikesi kommipakke ja rääkis naljakaid lugusid.

„Ei, ma ei ole Harry peale kuri. Mine Mimile appi. Ütle, et ma tulen poole tunni pärast alla.“

Aga ta on siiski kuri, mõtles Adrian, kui ema eemaldus. Võib-olla mitte Harry peale, aga siiski kellegi peale, sest ta tegi harjutades palju vigu ja ütles tihti inetuid sõnu.

Ema tegi haruharva vigu.

Äkki oligi tal peavalu. Mimi ütles, et inimesed saavad vahel peavalu, kui muretsevad liiga palju.

Adrian tõusis põrandalt üles. Aga kuna söögitegemisel aitamine oli igav, läks ta fitnessruumi. Ta jäi peeglite ette seisma, oma vanuse kohta pikk tüdruk, lorkis juuksed – mustad, nagu vanaisal kunagi olid – tikkusid kinnitusklabri vahelt välja. Tema silmades oli nii palju kullakarvalist, et need ei olnud päris rohelised nagu emal, aga ta lootis, et need muudavad värvi.

Lühikesed roosad püksid jalas ja lilleline T-särk seljas, võttis ta algasendi. Ning hakkas tantsima oma peas kõlava muusika järgi.

Ta armastas New Yorgis käia tantsu- ja võimlemistundides, aga praegu kujutles ta, et ei osale tunnis, vaid juhib ise rühma.

Ta keerutas, vibutas jalalööke, viskas ettepoole hundiratast, tegi harkhüpeid. Ristsamm, salsa, *hüpe!* Hästi kõrgele.

Nii lõbustas ta end paarkümmend minutit. Viimased ilmsüütud kaks-kümmend minutit oma elus.

Siis vajutas keegi eesukse taga kella. Ega tõstnud kätt kellanupult.

Seda vihast heli ei unusta ta iialgi.

Adrian ei tohtinud ust avada, kuid keegi ei keelanud tal vaatama minna. Seepärast läks ta elutuppa ning eeskoridori, samal ajal kui Mimi köögist sinna jõudis.

Mimi kuivatas käsi erkpunase köögirätiku külge ja tõttas ukse poole. „Püha Peetrus! Kus nüüd tuli lahti on?“

Ta pööritas oma sügavpruune silmi Adriani poole ning toppis käteräti teksade vöö vahele.

Olles väikest kasvu, kuid jõulise häälega naine, hüüdis ta: „Oodake nüüd veidi!“

Adrian teadis, et Mimi on emaga ühevanune, sest nad olid koos kolledžis käinud.

„Mis mure teil on?“ nähvas Mimi, pööras lukku ja avas ukse.

Adrian nägi oma kohalt, kuidas Mimi näolt kadus ärritunud ilme – nagu siis, kui Adrian oma tuba ei koristanud –, ja asendus hirmuga.

Kõik käis väga kiiresti.

Mimi püüdis ust kinni lükata, aga mees tõukas selle lahti ja paiskas ta eemale. Ta oli suurt kasvu, Mimit palju suurem. Tal oli väike habe, milles paistis veidi halle karvu, juuksed olid hallimad nagu hõbetiivad kullal, aga nägu punetas, justkui oleks ta jooksnud. Adrian ehmatas, nähes, kuidas suur mees Mimit tõukab, nii et ta kangestus paigale.

„Kus kurat ta on?“

„Teda ei ole siin. Sa ei tohi siia niimoodi sisse trügida. Mine ära. Mine kohe ära, Jon, või ma kutsun politsei.“

„Valelik lits.“ Mees haaras Mimi käsivarrest kinni ja raputas teda. „Kus ta on? Ta arvab, et võib igasugust pada ajada, minu *elu* rikkuda?“

„Lase mind lahti. Sa oled purjus.“

Kui Mimi püüdis end lahti tirida, lõi mees talle vastu nägu. See plaks kõmas Adriani peas vastu nagu püssipauk ja ta sööstis lähemale.

„Ära löö teda! Jäta ta rahule!“

„Adrian, mine trepist üles. Mine kohe üles!“

Aga Adrian oli vihane ja tõmbas käed rusikasse. „Ta peab ära minema!“

„Seesamune ongi?“ irvitas mees Adriani nähes. „Selle plika pärast keerab ta mu elu kihva? Mitte raasugi minu nägu. Ta hooras ringi ja püüab seda pisikest vördjat mulle kaela sokutada. Kerigu põrgu.“

„Adrian, mine üles.“ Mimi keeras end tüdruku poole ja Adrian ei näinud tema näos viha, nagu ta ise tundis. Ta nägi hirmu. „*Kobe!*“